TIESAS SPRIEDUMS (septītā palāta)

2011. gada 21. jūlijā *

Lieta C-284/10

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Tribunal Supremo* (Spānija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2010. gada 20. aprīlī un kas Tiesā reģistrēts 2010. gada 7. jūnijā, tiesvedībā

Telefónica de España SA

pret

Administración del Estado.

TIESA (septītā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs D. Švābi [*D. Šváby*], tiesneši J. Malenovskis [*J. Malenovský*] un T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], (referents),

* Tiesvedības valoda — spāņu.

ģenerāladvokāts N. Jēskinens [*N. Jääskinen*],
sekretāre M. Ferreira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2011. gada 19. maija tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Telefónica de España SA* vārdā — H. A. Garsija Sanmigels i Orveta [*J. A. García San Miguel y Orueta*], *procurador*, kam palīdz M. Ferre Navarrete [*M. Ferre Navarrete*], *abogado*,

— Spānijas valdības vārdā — H. M. Rodrigess Karkamo [*J. M. Rodríguez Cárcamo*] un M. Munjoss Peress [*M. Muñoz Pérez*], pārstāvji,

— Portugāles valdības vārdā — L. Inešs Fernandišs [*L. Inez Fernandes*] un S. Gonsalvišs du Kabu [*S. Gonçalves do Cabo*], pārstāvji,

— Eiropas Komisijas vārdā — Ž. Brauns [*G. Braun*] un G. Valero Hordana [*G. Valero Jordana*], pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 10. aprīļa Direktīvas 97/13/EK par vispārējo atļauju un individuālo licenču kopēju sistēmu telekomunikāciju pakalpojumu jomā (OV L 117, 15. lpp.) 6. panta interpretāciju.

2 Šis lūgums radies tiesvedībā starp *Telefónica de España SA* (turpmāk tekstā — "*Telefónica*") un *Administración del Estado* [Spānijas valdību] par *Comisión del Mercado de las Telecomunicaciones* (Telekomunikāciju tirgus komisija, turpmāk tekstā — "TTK") izdotu paziņojumu samaksāt par 2000. saimniecisko gadu nodevu, kura jāmaksā uzņēmumiem, kas ir vispārējās atļaujas un individuālās licences telekomunikāciju pakalpojumu sniegšanai trešajām personām saņēmēji.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Direktīva 97/13

3 No Direktīvas 97/13 preambulas pirmā apsvēruma izriet, ka tajā ir paredzēta "telekomunikāciju pakalpojumu un infrastruktūru pilnīga liberalizācija no šī brīža līdz 1998. gada 1. janvārim ar pārejas posmiem noteiktām dalībvalstīm".

4 Atbilstoši tās pašas direktīvas preambulas trešajam apsvērumam "ir jāparedz kopēja sistēma vispārējām atļaujām un individuālām licencēm, ko dalībvalstis piešķir telekomunikāciju pakalpojumu jomā".

5 Atbilstoši Direktīvas 97/13 preambulas ceturtajam apsvērumam "ir nepieciešams atļaujas saistīt ar nosacījumiem, lai sasniegtu sabiedrības interešu mērķus telekomunikāciju lietotāju interesēs", un "tiesiskā regulējuma sistēmai telekomunikāciju nozarē [..] ir jāņem vērā nepieciešamība veicināt jaunu pakalpojumu ieviešanu, kā arī tehnoloģiskā progresa vispārēju piemērošanu".

6 Šīs direktīvas preambulas piektajā apsvērumā ir noteikts, ka "tādējādi tā sniegs būtisku ieguldījumu jaunu operatoru ienākšanā tirgū informācijas sabiedrības attīstības ietvaros".

7 Direktīvas 97/13 preambulas divpadsmitajā apsvērumā ir paredzēts, ka "visām nodevām un obligātiem maksājumiem, kas uzņēmumiem jāmaksā saistībā ar atļauju izsniegšanas procedūrām, ir jābūt balstītiem uz objektīviem, nediskriminējošiem un pārskatāmiem kritērijiem".

8 Attiecībā uz vispārējās atļaujas procedūrās piemērojamajām nodevām un obligātajiem maksājumiem minētās direktīvas 6. pantā ir paredzēts:

"Neskarot finanšu ieguldījumus universālā pakalpojuma sniegšanai saskaņā ar pielikumu, dalībvalstis nodrošina, ka visas nodevas, ko iekasē no uzņēmumiem atļauju piešķiršanas procedūrās, sedz vienīgi administratīvās izmaksas, kas saistītas tikai ar vispārējo atļauju izdošanu un ar piemērojamās vispārējās atļauju sistēmas vadību, kontroli un ieviešanu. Šīs nodevas publicē piemērotā un pietiekoši detalizētā veidā tā, lai šī informācija būtu viegli pieejama."

9 Attiecībā uz individuālajām licencēm piemērojamajām nodevām un obligātajiem maksājumiem šīs direktīvas 11. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Dalībvalstis nodrošina, ka nodevas, ko uzliek uzņēmumiem saistībā ar atļaujas procedūrām, sedz vienīgi administratīvos izdevumus, kas saistīti ar piemērojamo individuālo licenču izsniegšanu, pārvaldi, kontroli un piemērošanu. Nodevas, ko piemēro individuālai licencei, ir samērīgas ar vajadzīgo darba apjomu, un tās pienācīgi un pietiekami detalizēti publicē, lai šī informācija būtu viegli pieejama."

Direktīva 2002/20/EK

10 Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvas 2002/20/EK par elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu atļaušanu (atļauju izsniegšanas direktīva) (OV L 108, 21. lpp.) preambulas 31. apsvērumā ir noteikts:

"[..] Jebkuriem piemērojamiem administratīviem maksājumiem būtu jābūt saskaņā ar vispārējās atļaujas izsniegšanas sistēmas principiem. Piemērs godīgai, vienkāršai un caurskatāmai alternatīvai šiem maksājumu noteikšanas kritērijiem varētu būt apgrozījums attiecībā uz sadales principu. Ja administratīvie maksājumi ir ļoti mazi, vienotas likmes maksājumi vai maksājumi, kas apvieno vienotu likmi ar elementiem, kas saistīti ar apgrozījumu, arī var būt atbilstīgi."

11 Attiecībā uz administratīvajiem maksājumiem minētās direktīvas 12. panta redakcija ir šāda:

"1. Jebkuri administratīvi maksājumi, kas uzlikti uzņēmumiem, kas nodrošina pakalpojumu vai tīklu saskaņā ar vispārējo atļauju izsniegšanu, vai uzņēmumiem, kuriem ir piešķirtas izmantošanas tiesības:

a) kopumā iekļauj tikai tās administratīvās izmaksas, kas radīsies 6. panta 2. punktā minētās vispārēju atļauju izsniegšanas programmas, izmantošanas tiesību un īpašu pienākumu pārvaldē, kontrolē un ieviešanā, [..] un

b) tiek uzlikti individuāliem uzņēmumiem objektīvā, caurskatāmā un samērīgā veidā, kas samazina papildu administratīvās izmaksas un saistītus maksājumus.

2. Ja valsts pārvaldes iestādes uzliek administratīvus maksājumus, tās publicē to administratīvo izmaksu un kopējās ievākto maksājumu summas gada pārskatu. Ņemot vērā atšķirības starp kopējo maksājumu un administratīvo izmaksu summu, veic atbilstīgus koriģējumus."

Valsts tiesības

12 1998. gada 24. aprīļa Telekomunikāciju likuma Nr. 11/1998 (1998. gada 25. aprīļa *BOE* Nr. 99, 13909. lpp.; turpmāk tekstā — "Likums 11/1998") 71. pantā ir noteikts:

"Neskarot finansiālo ieguldījumu universālā pakalpojuma finansēšanai, kura veikšanas pienākumu operatoriem var noteikt saskaņā ar 39. panta un III nodaļas noteikumiem, visiem, kam ir vispārējā atļauja vai individuālā licence pakalpojumu sniegšanai trešajām personām, ir pienākums maksāt vispārējai valsts pārvaldei ikgadēju nodevu apmērā, kurš nedrīkst pārsniegt 2 ‰ no saimnieciskās darbības rezultātā gūtajiem ieņēmumiem, kura ir paredzēta, lai segtu izmaksas, tostarp administratīvās izmaksas, kas rodas [TTK] saistībā ar šajā likumā noteiktās licenču un vispārējo atļauju sistēmas ieviešanu.

Iepriekšējā punkta izpratnē bruto ieņēmumi ir visi ieņēmumi, ko licences vai atļaujas saņēmējs gūst no šā likuma piemērošanas jomā ietilpstošo tīklu ekspluatācijas vai telekomunikāciju pakalpojumu sniegšanas.

Nodeva ir maksājama reizi gadā. Tās iekasēšanas kārtība ir noteikta īstenošanas noteikumos.

Iepriekšējā punktā noteiktā izpildei reizi gadā, ņemot vērā attiecību starp ieņēmumiem, kas gūti no nodevas, un izmaksām, kas saistītas ar individuālo licenču un vispārējo atļauju izsniegšanu un izmantošanas uzraudzību, likumā par valsts vispārējo budžetu nosaka šajā pantā paredzēto robežu nepārsniedzošu procentuālo daļu, kas piemērojama attiecībā uz operatora saimnieciskās darbības rezultātā gūtajiem bruto ieņēmumiem, lai noteiktu nodevas apmēru.

Starpību starp šā veida budžetā paredzētajiem un faktiski gūtajiem ieņēmumiem ņem vērā, lai samazinātu vai palielinātu nākamā gada likumā par valsts vispārējo budžetu nosakāmo procentuālo attiecību. Mērķis ir panākt līdzsvaru starp ieņēmumiem, ko gūst no nodevas, un ar minēto [TTK] darbību saistītajām izmaksām."

13 Šī tiesību norma tika īstenota ar Karaļa 1998. gada 31. jūlija dekrētu Nr. 1750/1998, kas regulē ar Likumu 11/1998 noteiktās nodevas (1998. gada 27. augusta *BOE* Nr. 205, 29227. lpp.), un tā 3.–8. pantā ir noteikts:

"*3. pants.*

Ar nodevu apliekamais objekts

Ar nodevu apliekamais objekts ir darbība, kuru [TTK] veic, lai ieviestu pakalpojumu sniegšanai trešajām personām paredzēto vispārējo atļauju vai individuālo licenču sistēmu.

4. pants.

Nodevas maksātāji

Nodevas maksātāji ir fiziskas vai juridiskas personas, kuras ir saņēmušas vispārējas atļaujas un individuālas licences pakalpojumu sniegšanai trešajām personām.

5. pants.

Aprēķina pamats

Aprēķina pamats ir bruto ieņēmumi no saimnieciskās darbības, par kuriem ir iesniegti rēķini attiecīgajā gadā, kā noteikts Likuma [11/1998] 71. pantā.

6. pants.

Nodevas likme

Sākotnēji piemēro trešā pārejas noteikuma 1. punktā noteikto nodevas likmi, kamēr to neaizstāj no attiecīgajā laikā spēkā esošo tiesību aktu piemērošanas izrietošā likme.

7. pants.

Nodevas apmērs

Nodevas apmēru nosaka, apliekamajai bāzei piemērojot likumos par vispārējo valsts budžetu noteikto nodevas likmi.

8. pants.

Samaksas pienākums

Nodeva ir maksājama katra gada 31. decembrī.

Tomēr, ja atļaujas vai licences derīgums to iemeslu dēļ, par kuriem ir atbildīgs [tās] saņēmējs, beidzas pirms 31. decembra, nodeva ir maksājama attiecīgā apstākļa rašanās dienā."

Pamata prāva un prejudiciālais jautājums

14 *Telefónica* iesniedza *Audiencia Nacional* [Valsts tiesā] administratīvu sūdzību par TTK izdoto nodevu paziņojumu; šī tiesa ar 2004. gada 10. februāra spriedumu sūdzību noraidīja, jo tā ar nodevu apliekamo objektu, proti, vispārējo atļauju un individuālo licenču saņemšanu, uzskatīja par pilnībā atbilstošu nodokļa bāzei, t.i., atļaujas vai

licences saņēmēja gūtajiem bruto ieņēmumiem. *Telefónica* par šo spriedumu iesniedza kasācijas sūdzību *Tribunal Supremo* [Augstākajā tiesā].

15 Šajos apstākļos *Tribunal Supremo*, uzskatot, ka tajā izskatāmā strīda risinājums ir atkarīgs no Direktīvas 97/13 interpretācijas, nolēma apturēt tiesvedību lietā un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai Direktīvā [97/13], konkrētāk, tās 6. pantā, dalībvalstīm ir ļauts noteikt pienākumu vispārējas atļaujas saņēmējam maksāt ikgadēju nodevu, kuru aprēķina, pamatojoties uz bruto ieņēmumiem no saimnieciskās darbības, par kuriem ir iesniegti rēķini attiecīgajā gadā, un kuras apmērs nedrīkst pārsniegt 2 ‰ no tiem, un ar kuru paredzēts segt izmaksas, tostarp administratīvās izmaksas, kas rodas telekomunikāciju regulatīvajai iestādei saistībā ar licenču un vispārējo atļauju sistēmas ieviešanu saskaņā ar Likuma [11/1998] 71. pantā noteikto?"

Par prejudiciālo jautājumu

16 Iesniedzējtiesa, uzdodot šo jautājumu, būtībā jautā, vai Direktīvas 97/13 6. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā dalībvalsts tiesību akti, ar kuriem vispārējo atļauju saņēmējiem tiek uzlikta nodeva, kuru aprēķina ik gadu, pamatojoties uz bruto ieņēmumiem no nodevas maksātāja saimnieciskās darbības, un ar kuru ir paredzēts segt administratīvās izmaksas, kas rodas saistībā ar vispārējo atļauju un individuālo licenču sistēmas ieviešanu.

17 Šajā ziņā vispirms ir jāprecizē, ka pamata lietā minētie valsts tiesību akti attiecas kā uz vispārējo atļauju saņēmējiem, tā uz individuālo licenču saņēmējiem, tomēr lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir tikai par Direktīvas 97/13 normu interpretāciju par nodevām, kas ir uzliktas vispārējo atļauju saņēmējiem.

18 Kā izriet no preambulas pirmā un no trešā līdz piektajam apsvērumam, Direktīva 97/13 ir daļa no pasākumiem pilnīgai telekomunikāciju pakalpojumu un infrastruktūru liberalizācijai. Šai nolūkā ar to ir iedibināta atļauju sistēmām piemērojama kopēja sistēma, kuras mērķis ir būtiski atvieglot jaunu operatoru ienākšanu tirgū. Ar šo sistēmu ir paredzēti, pirmkārt, noteikumi par atļauju izsniegšanu, kā arī to saturu un, otrkārt, noteikumi par maksājumu, kas saistīti ar šīm procedūrām un kurus dalībvalstis var uzlikt telekomunikāciju pakalpojumu jomā strādājošiem uzņēmumiem, raksturu un apmēru (2003. gada 18. septembra spriedums apvienotajās lietās C-292/01 un C-293/01 *Albacom* un *Infostrada*, *Recueil*, I-9449. lpp., 35. un 36. punkts, kā arī 2011. gada 10. marta spriedums lietā C-85/10 *Telefónica Móviles España*, Krājums, I-1575. lpp., 20. punkts).

19 Kopējā sistēma, ko paredzēts iedibināt ar Direktīvu 97/13, zaudētu tās lietderīgo iedarbību, ja dalībvalstīm būtu tiesības brīvi noteikt šīs jomas uzņēmumu maksājumus. Tāpēc dalībvalstis var saistībā ar paredzētajām atļaujas procedūrām iekasēt tikai šajā direktīvā paredzētās nodevas vai obligātos maksājumus (2006. gada 18. jūlija spriedums lietā C-339/04 *Nuova società di telecomunicazioni*, Krājums, I-6917. lpp., 35. punkts, un iepriekš minētais spriedums lietā *Telefónica Móviles España*, 21. punkts).

20 Šiem maksājumiem, kā precizēts Direktīvas 97/13 preambulas divpadsmitajā apsvērumā, ir jābūt balstītiem uz objektīviem, nediskriminējošiem un pārskatāmiem kritērijiem. Turklāt tie nedrīkst būt pretrunā pilnīgas tirgus liberalizācijas mērķim, kas paredz pilnīgu tā atvēršanu konkurencei (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Albacom* un *Infostrada*, 37. punkts, kā arī iepriekš minētais spriedums lietā *Telefónica Móviles España*, 22. punkts).

21 It īpaši attiecībā uz nodevām, kuras dalībvalstis uzliek uzņēmumiem, kas ir vispārējo atļauju saņēmēji, Direktīvas 97/13 6. pantā ir paredzēts, ka, izņemot finanšu ieguldījumus universālā pakalpojuma sniegšanai, tās vienīgais mērķis ir segt tādas administratīvās izmaksas, kas ir saistītas tikai ar vispārējo atļauju izdošanas procedūrām.

22 No šī panta izriet, ka ar šīm nodevām var segt tikai ar četrām administratīvām darbībām saistītas izmaksas, proti, vispārējo atļauju izdošanu un piemērojamās vispārējās atļauju sistēmas vadību, kontroli un ieviešanu.

23 Ja ar šīm nodevām varētu segt tā sauktos "vispārīgos" administratīvos izdevumus, tad tie varētu attiekties tikai uz iepriekšējā punktā minētajām četrām darbībām un šīs nodevas nevarētu aptvert izdevumus, kas ir saistīti ar citiem uzdevumiem, tādiem kā valsts pārvaldes iestādes veikta vispārīgā uzraudzība, tostarp kontrole pār dominējošā stāvokļa iespējamo ļaunprātīgo izmantošanu. Tādējādi šāds kontroles veids pārsniedz vispārējo atļauju īstenošanas darbam nepieciešamo (pēc analoģijas saistībā ar nodokļiem, kas ir uzlikti saskaņā ar Direktīvas 97/13 11. pantu, skat. 2006. gada 19. septembra spriedumu apvienotajās lietās C-392/04 un C-422/04 *i-21 Germany* un *Arcor*, Krājums, I-8559. lpp., 32., 34. un 35. punkts).

24 Turklāt saskaņā ar Direktīvas 97/13 6. pantu nodevas, ko uzliek uzņēmumiem saistībā ar atļaujas procedūrām, ir jāpublicē pienācīgi un pietiekami detalizēti, lai šī informācija būtu viegli pieejama.

25 Turpretim Direktīvas 97/13 6. pantā nav paredzēts nedz specifisks šīs nodevas apmēra noteikšanas veids, nedz tās iekasēšanas kārtība.

26 No iepriekš minētā izriet, ka dalībvalstīm ir tiesības vispārējo atļauju saņēmējiem uzlikt tādu nodevu, par kādu ir pamata lieta, lai finansētu kompetento valsts iestāžu darbības, kas ir saistītas ar vispārējo atļauju sistēmas pārvaldību, un kuras apmēru nosaka pēc objektīviem, nediskriminējošiem un pārskatāmiem kritērijiem.

27 No tā izriet arī, ka ar šo nodevu var segt tikai tādas izmaksas, kas ir saistītas ar šī sprieduma 22. punktā minētajām administratīvajām darbībām. Tādējādi dalībvalstu ievāktas ieņēmumu summas no šīs nodevas nevar pārsniegt visas izmaksas, kas ir saistītas ar administratīvajām darbībām, bet šis fakts ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

28 Tomēr pretēji tam, ko Tiesai iesniegtajos rakstveida apsvērumos apgalvo *Telefónica*, Direktīvu 97/13 nedrīkst interpretēt tādējādi, ka ir jābūt ciešai sakarībai starp nodevas apmēru, kas ir jāmaksā uzņēmējam, un šīs kompetentās valsts iestādes faktiskajām izmaksām, kas noteiktā laika posmā tai radušās saistībā ar šo uzņēmēju, jo nevienā no Direktīvas 97/13 normām nav noteikta šāda savstarpēja saistība.

29 Šajā ziņā, pirmkārt, ir jāatzīmē, ka Direktīvas 97/13 6. un 11. pantā ir norādīts, ka nodevas, kas ir piemērojamas uzņēmumiem, kuri ir vispārējo atļauju saņēmēji, kā arī individuālo licenču saņēmējiem, varētu būt tikai ar "mērķi" segt administratīvās izmaksas, kas ir attiecīgi saistītas ar vispārējo atļauju izdošanu un ar piemērojamās vispārējās atļauju vai individuālo licenču sistēmas vadību, kontroli un ieviešanu. Otrkārt, lai arī šīs direktīvas 11. panta 1. punkta otrajā teikumā ir skaidri paredzēts, ka pieprasītās nodevas apmēram jābūt samērīgam ar vajadzīgo darba apjomu (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *i-21 Germany* un *Arcor*, 39. punkts), tomēr ir jāatzīmē, ka 6. pantā nav noteikts, ka starp vispārējām atļaujām piemērojamo

nodevu, ko uzliek noteiktiem uzņēmumiem, un vajadzīgo darba apjomu to izdošanai, vadībai, kontrolei un ieviešanai nepastāv prasība par samērīgumu.

30 Turklāt šis secinājums ir apstiprināts "atļauju izsniegšanas" direktīvas 12. pantā, kura — pat ja šī direktīva *ratione temporis* pamata prāvā nav piemērojama – 1. punkta b) apakšpunktā ir paredzēts, ka administratīvās nodevas, kas rodas saistībā ar vispārējās atļaujas ieviešanu, individuāliem uzņēmumiem tiek uzliktas samērīgi. No tā izriet, ka Direktīvas 12. pantā paredzētais samērīguma kritērijs ir attiecināms uz administratīvo izmaksu sadali starp maksātājiem, nevis uz saikni starp vispārējām atļaujām piemērojamo nodevu un vajadzīgo darba apjomu.

31 Attiecībā uz jautājumu, vai dalībvalstis ir tiesīgas noteikt — kā tiesību aktos pamata lietā — šīs nodevas apmēru, pamatojoties uz bruto ieņēmumiem no saimnieciskās darbības, vispirms, pirmkārt, ir jānorāda – kā savos Tiesai iesniegtajos rakstveida apsvērumos to atzīmējušas Spānijas un Portugāles valdības, kā arī Komisija — ka runa ir par objektīvu, pārskatāmu un nediskriminējošu kritēriju. Otrkārt, šis noteikšanas kritērijs, kā tiesas sēdē to atzīmēja Komisija, nav nesaistīts ar izmaksām, kas radušās kompetentajai valsts iestādei.

32 Šādos apstākļos ar Direktīvu 97/13 tiek pieļauts, ka dalībvalstis saskaņā ar šīs pašas direktīvas 6. pantu var noteikt nodevas apmēru, pamatojoties uz bruto ieņēmumiem no nodokļa maksātāju saimnieciskās darbības.

33 Šāda interpretācija turklāt ir apstiprināta "atļauju izsniegšanas" direktīvas preambulas 31. apsvērumā, saskaņā ar kuru apgrozījumu var uzskatīt par godīgu, vienkāršu un caurskatāmu šādas nodevas noteikšanas kritēriju vispārējo atļauju saņēmēju vidū.

34 Attiecībā uz jautājumu, vai dalībvalstis, lai segtu administratīvās izmaksas, var noteikt, ka vispārējo atļauju saņēmējiem nodeva maksājama ik gadus, ir jāatzīmē, ka vispārējo atļauju saņēmējiem drīkst pieprasīt samaksāt nodevu, lai segtu ne tikai ar vispārējo atļauju saistītus izdevumus, bet arī administratīvās izmaksas, kas ir saistītas ar atļaujas vadību, kontroli un ieviešanu tās spēkā esamības laikā. Runa ir par izmaksām, kas ir saistītas ar tādām darbībām, kuras parasti veic regulāri pēc vispārējās atļaujas piešķiršanas. Tādējādi ar Direktīvas 97/13 6. pantu tiek pieļauts, ka vispārējo atļauju saņēmējiem var periodiski uzlikt tādu nodevu kā pamata lietā minētā, lai segtu ar vispārējās atļaujas procedūrām saistītās administratīvās izmaksas.

35 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 97/13 6. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tam nav pretrunā tādi dalībvalsts tiesību akti, ar kuriem vispārējo atļauju saņēmējiem tiek uzlikta nodeva, kuru aprēķina ik gadus un pamatojoties uz bruto ieņēmumiem no nodevas maksātāja saimnieciskās darbības un kuras mērķis ir segt administratīvās izmaksas, kas ir saistītas ar šīs atļaujas izdošanu, vadību, kontroli un ieviešanu, ar nosacījumu — kas ir jāizvērtē iesniedzējtiesai –, ka dalībvalstu ievāktās ieņēmumu summas no šīs nodevas nepārsniedz visas administratīvās izmaksas.

Par tiesāšanās izdevumiem

36 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (septītā palāta) nosprież:

Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 10. aprīļa Direktīvas 97/13/EK par vispārējo atļauju un individuālo licenču kopēju sistēmu telekomunikāciju pakalpojumu jomā 6. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tam nav pretrunā tādi dalībvalsts tiesību akti, ar kuriem vispārējo atļauju saņēmējiem tiek uzlikta nodeva, kuru aprēķina ik gadus un pamatojoties uz bruto ieņēmumiem no nodevas maksātāja saimnieciskās darbības un kuras mērķis ir segt administratīvās izmaksas, kas ir saistītas ar šīs atļaujas izdošanu, vadību, kontroli un ieviešanu, ar nosacījumu — kas ir jāvērtē iesniedzējtiesai –, ka dalībvalstu ievāktās ieņēmumu summas no šīs nodevas nepārsniedz visas administratīvās izmaksas.

[Paraksti]